

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Psevdo-Poenitens Correctvs. Sive Doctrina Ecclesiæ
Catholicæ, & Sanctorum, solemniorúmque Doctorum, De
Vera Poenitentia ...**

Dionysius <aus Werle>

Coloniæ Agrippinæ, 1692

Art. 3. Per majorem eleêmosynæ largitate[m] suppleri ac redimi potest &
debet poenitentialis jejunii rigor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41634

ARTICVLVS III.

Per maiorem eleemosynæ largitatem suppleri ac redimi potest & debet pœnitentialis jejunii rigor.

I. **P**orro; si ille, qui iuxta Tertulliani, cap. 2. art. 2. Reg. 7. post medium citati, phrasin, plerumque preces jejuniis alere, ingemiscere, lachrymari, & mugire dies noctesque solet; Vel qui (ut S. Cypr. ibid. cit. loquitur) orare impensius & rogare; diem luctu transigere; vigiliis noctes ac fletibus ducere; tempus omne lachrymosis lamentationibus occupare contendit; quique cū *Judaïs*, Isa. 58. v. 5. per diem affligere animã suam, & contorquere quasi circumculum caput suum; & saccum & cinerem sternere, ac totis diebus nihil omnino nisi panem & aquam gustare consuevit; si, inquam, ille, qui hæc omnia prestat, debet insuper iuxta verbum

Domini

Domini Isa. 58. v. 10. effundere esurienti
 animam suam, & animam afflictam
 replere, ut exaudiatur eius oratio; Cer-
 tē tantō unusquisque esse largior debet,
 quantō ab eiusmodi ieiuniorum & pre-
 cum intensione longiūs abest. Pro eo,
 quōd **NON POTEST** jejunare, in-
 quit S. AMBROS. *serm.* 26. **AM-**
PLIUS erogare pauperibus debet; ut
 peccata, quæ non potest jejunando cu-
 rare, possit eleëmofynas dando redime-
 re. Si possibilitas non fuerit jejunandi,
 eleëmofyna sufficit sine jejunio; jejunium
 verò sine eleëmofyna non sufficit, Et B.
 RHABANUS, *ex ord. S. Bened.* ab a. n.
 847. ad 856. *Archiep. Mogunt. homil. in*
D. 2. Quadrages. sed fortē aliquis in cor-
 de suo ita dicit: vellem quidē jejunare;
 sed non possum: vellem à carno & vino
 abstinere; sed non permittit me infir-
 mitas: Nam & in hoc do consilium. Er-
 go, si non potes jejunare, eleëmofynam
 tribue; & **QUANTO INFIRMIOR**
ES IN VNO, TANTO LARGIOR
SIS IN ALTERO. II.

II. Immo, si ille, quem jejunare non permittit infirmitas, tantò amplius erogare pauperibus debet; quantò amplius in eosdem is debet effundere, quem à debito jejuniy rigore non infirmitas, sed sensualitas retrahit?

III. Notent hæc, qui complurium peccatorum mortalium sunt Rei, ac per consequens multò pluribus annis in pane & aqua jejunare deberent; & tamen vel in ipsa communi Quadragesima (quando mala pœnæ, quæ non tantùm privatim singulis, sed etiam publicè omnibus pro peccatis imminent, unanimiter humiliando & affligendo animas nostras, sicque Deum placando antevertere deberemus) vel dispensationem querunt; vel ita jejunant, ut nihil angustia, afflictionis aut molestia sentiant; immò sensualitatem suam sectando quotidie tam vesperi quam meridiè venialiter peccantes, agrè admodum cavent, ne præceptum Ecclesiæ mortaliter violent. Profectò nec per tale jejunium, nec per

L

dis-

242 Sit valde largus in pauperes.

dispensationem Prælati, pœna peccatis debita aboletur. Et veniet tempus, quando secundum ea, quæ c. 3. num. 6. & sequentibus pertractata sunt, centum & plures annos in pane & aqua ieiunare mallet; quàm in Purgatorij pœnis, quàm compluribus annis tolerare cogeris, vel unâ duntaxat horâ manere.

Notabile est, quod Nicephorus Callistus, hist. Eccles. l. 18. c. 32. refert: Nimirum, Cum [sub JUSTINIANO Magno, ab anno 527. ad 566. Romanorum Imperatore] fames Bizantii (i. e. Constantinopoli) increbuisse, rerum necessarium inopiâ; Imperator secundâ statim jejunii hebdomade carnes in foro venales (Patriarchâ dispensante) proponendas promulgavit: Populus autem, qui pietatem sibi confectandam statuisse, neque eas edebat, neque emebat; mortem sibi potius adeundam esse censens, quàm ut quicquam de patriis moribus & traditionibus mutaret.

IV. NON CULPATUR INFIRMUS JEJUNIUM SOLVENS, A QUO CIBUM ACCIPIT PAUPER ESURIENS, inquit S. LEO Magnus *serm. 2. de ieiunio septimi mensis*; eoque ipso satis aperte insinuat, ipsos quoque infirmos esse culpandos, quando absque eo, quod esurientibus effundant animas suas, ieiunia publicè decreta solvunt. Quia nimirum publica poena mala, quæ unâ cum alijs provocarunt, cum alijs quoque antevertere & redimere non (uti oportet) juvant. Quanto igitur magis culpandus est homo sanus, qui non ex verâ & magnâ necessitate, sed ob exiguam carnis afflictionem (propter quam tamen ipsam ieiunium est institutum) mox idem solvit; nisi ab eo cibum, eumque largum, accipiat pauper esuriens?

Certè, meliorum temporū Christianos sensisse, quod statuta Ecclesie ieiunia etiam ab infirmis per eleemosynas sint redimenda, patet non tantum ex statim allegato S. LEONIS textu; sed etiam ex

244 *A jejunio excusatus aut disp.*
ijs, quæ hic S. I. ex S. Ambrosio & B. Ra-
bano sunt allegata; Et Chronicon Mag-
deburgense manusc. ac per vetustum, ad
annum 1012. Cum laudasset Thagino-
nem Archiep. Magd. eodem anno defun-
ctum, quod fuerit justus & timoratus,
ac miræ charitatis; largus & fidelis;
castus ac mitis; prudens & stabilis; ac in
vigiliis supra modum laborans; quia,
inquit, ob lassitudinem jejunare non
potuit, hoc eleëmofynarum multitudi-
ne redemit.

Æquissima verò est Regula; ut, qui
ieiunium peccatis suis conveniens eleë-
mosynis vult redimere, adeo ut Deum sibi
ex toto placatum reddat; is tantum pau-
peribus eroget, ut malit iuxta numerum
& gravitatem peccatorum suorum ieiunare in pane & aquâ, quàm plura dare.
Quod si non fecerit, pœnas sibi restantes,
illis, quibus hic sponte susceptis Altissimus
foret contentus, longissimè graviores,
eodem Altissimo infligente,
persolvat.

AR.